

09 ŜTELITA AKTO 139/VII, FAKO C

Je la tria matene ektintegis telefono en garnizona komandejo: "Ĉi tie kolonelo Hampl el la generala stabo. Sendu al mi tuj du virojn el armea polico; kaj sendu sciigon al vickolonelo Vrzal, nu memkomprene el la informfako, homo, tio vin neniel rilatas, ke li tuj venu al mi. Jes, nun nokte. Jes, li prenu aŭton. Do rapide, damne!" Kaj fino.

Post unu horo estis vickolonelo Vrzal surloke; ĝi estis en diosciaskia vilao-kvartalo. Bonvenigis lin nejuna kaj ege zorgokonsumata sinjoro en civilo, tio estas nur en ĉemizo kaj pantalono.

"Vickolonelo, okazis al mi damna afero. Sidiĝu, kamarado. Damna afero, mizera, porka, idiota, fia. Monstro unu malbenita. Imagu, do: antaŭhieraŭ donas al mi ĉefo de la generala stabo unu akton kaj diras: Hampl, prilaboru tion hejme; ju malpli da homoj scias pri tio, des pli bone - en la oficejo eĉ ne pepeton; do ek, vi havas ferion, sidu super tio hejme, sed atenton! Nu bone." "Kaj kia akto ĝi estis?" demandis vickolonelo Vrzal. Kolonelo Hampl momenton hezitis. "Nu," li diris, "sciu do: ĝi estis el la fako C." "Ha," opiniis vickolonelo Vrzal kaj komencis aspekti neordinare serioze. "Do plue." "Do rigardu," diris la konsternita kolonelo. "Hieraŭ mi laboris super tio la tutan tagon; sed kion mi faru sakre kun tio nokte? Meti en tirkeston, ne taŭgas; trezorejon mi ne havas; kaj se iu scius, ke ĝi estas ĉe mi, estus kun tio amen. Homo, por la unua nokto mi tion kaŝis en mia lito sub matraco; ĝis mateno mi tion rulĉifis kiel apro."

"Tion mi kredas," diris vickolonelo Vrzal. "Kion vi volas," ekĝemis la kolonelo, "mia edzino estas ankoraŭ pli korpulenta! Nu, por la dua nokto mia edzino konsilis al mi: Sciu, ni metos tion en ladujon de makaronioj kaj kaŝos por nokto en manĝo-tenejon. La manĝotenejon mi por nokto ŝlosas kaj la ŝlosilon mi prenas al mi, diras la edzino - nome ni havas tian ege dikan servistinon, kiu ĉion formangas. Tie neniun ion serĉos, ĉu? Nu bone, tio plaĉis al mi."

09 UKRADENŬ SPIS 139/VII, ODD. C

Ve tŕi hodiny rano zaŕinĉel telefon na posádkovém velitelství: "Tady plukovník Hampl z generálního štábu. Pošlete ke mně ihned dva muže vojenské policie; a vzkáŕte pro podplukovníka Vrzala, no ovšem ŕe z informaĉního oddělení, ĉlověĉe, po tom vám nic není, aby ke mně hned pŕišel. Ano, teď v noci. Ano, ať si vezme auto. Tak honem, hergot!" A dost.

Za hodinu byl podplukovník Vrzal na místě; bylo to až bŕhvíkde ve vilové ĉtvrti. Pŕivítal ho starší a hrozně ustaraný pán v civilu, to jest jenom v košili a kalhotech.

"Podplukovníku, mně se stala sakramentská věĉ. Sedni si, kamaráde. Zatracená věĉ mizerná svinská pitomá neŕádná. Potvora jedna zloŕeĉená. Tak si to pŕedstav: pŕedevĉírem mně dá šéf generálního štábu jeden spis a povídá: Hample, zpracuj to doma; ĉím míň lidí o tom ví, tím líp - v kanceláři ani muk; tak marš, máš dovolenou a seď na tom doma, ale pozor! No dobrá." "Jaký to byl spis?" ptal se podplukovník Vrzal. Plukovník Hampl okamŕik váhal. "No," ŕekl, "ať to teda víš: bylo to z oddělení C." "Aha," mínil podplukovník Vrzal a poĉal vypadat nadmíru povážlivě. "Tak dál." "Tak koukej," povídal zdrcený plukovník. "Vĉera jsem na tom dělal celý den; ale co s tím mám u všech sakramentŕů dělat v noci? Dát to do šuplete, to nic není; pokladnu nemám; a kdyby někdo věděl, ŕe to je u mne, tak je s tím amen. ĉlověĉe, já jsem to na první noc schoval do své postele pod matraci; do rána jsem to zválel jako kanec."

"To věŕím," ŕekl podplukovník Vrzal. "Co chceš," vzdychl plukovník, "má žena je ještě tlustší. No, tak druhou noc mně žena poradila: Víš co, dáme to do plechové piksly od makarónŕů a schováme to na noc do spíŕe. Já spíŕ na noc zamykám a klíĉ beru k sobě, povídá žena - my totiŕ máme takovou strašně tlustou sluŕku, která všechno sní. Tam to nebude nikdo hledat, ŕe? No dobrá, to se mi líbilo."

"Ĉu via manĝotenejo havas duoblan aŭ simplan fenestron?" interrompis lin vickolonelo Vrzal. "Tondro ĝin batu," eksplodis la kolonelo, "eĉ ne ideeto venis al mi! Simplan fenestron! Kaj mi konstante pensas pri la kazo en Sázava-distrikto kaj aliajn similajn stultaĵojn kaj forgesis rigardi la fenestron! Damna afero malbenita!" "Do plu," admonis lin la vickolonelo.

"Nu, kio plu estus. Je la dua matene aŭdas la edzino, ke malsupre kriaĉas la servistino. Ŝi iris demandi, kio estas, kaj Mary hojlas: En la manĝotenejo estas ŝtelisto! La edzino kuras por la ŝlosilo kaj por mi, mi kuregas kun pistolo en la manĝotenejon kaj sakrinda fia afero, fenestro en manĝotenejo estas elumita, trarompita kaj la ujo kun la dokumentoj for. Kaj la ŝtelisto ankaŭ for. Jen ĉio," ekspiris la kolonelo.

Vickolonelo Vrzal fingretis la tablon. "Kaj sinjoro kolonelo, ĉu sciis iu, ke vi havas la dokumenton hejme?" La malfeliĉa kolonelo dismetis la manojn. "Tion mi ne scias. Kamarado, tiuj kanajloj spionoj elspionas ĉion." Dume li rememoris funkcion de vickolonelo Vrzal kaj embarasiĝis. "Ja ili estas ege sagacaj homoj," li korektis sin senenergie. "Sed al neni mi ion diris, honorvorto. Nur," li aldiris venke, "neniu ja povis scii, ke mi metis tion en ladskaton de makaronioj." "Kaj kie vi tion metis en la ladskaton?" demandis preterpase la vickolonelo. "Ĉi tie, ĉe la tablo." "Kie dume staris la ladskato?" "Ni atendu," rememoris la kolonelo. "Mi sidis ĉi tie, kaj havis la ladskaton antaŭ mi." La vickolonelo apogis sin je la tablo kaj reve rigardis la fenestron. En rosplena mateniĝo vid-alvide konturiĝis griza kaj ruĝa vilao.

"Kiu loĝas tie?" li demandis lace. La kolonelo ekfrapis la tablon. "Hu, sakre, tion mi ne rememoris! Atendu, tie loĝas ia judo, bankdirektoro aŭ io. Danma afero, nun mi perceptas tion. Vrzal, ŝajnas al mi, ke ni kaptis spuron!" "Mi ŝatus vidi la manĝotenejon," diris la vickolonelo elturniĝeme. "Iru do. Tra ĉi tie, tra ĉi tie," kondukis lin la kolonelo fervore.

"Má vaše spíž dvojité okno nebo jednoduché?" přerušil ho podplukovník Vrzal. "Hrom do toho," vybuchl plukovník, "to mě nenapadlo! Jednoduché okno! Já jsem pořád myslel na sázavský případ a jiné takové pitomosti a zapomněl jsem se podívat na okno! Ztracená věc zlořečená!" "Tak dál," upomínal ho podplukovník.

"No, co by bylo dál. Ve dvě ráno slyší žena, jak dole piští služka. Šla se zeptat, co je, a Máry ječí: Ve špajzu je zloděj! Žena běží pro klíč a pro mne, já letím s pistolí do spíže, a sakramentská neřádná věc, okno ve spíži je vytento, vypáčeno a piksla se spisy pryč. A zloděj taky pryč. To je všechno," oddychl si plukovník.

Podplukovník Vrzal bubnoval prsty na stole. "A pane plukovníku, věděl někdo, že máš ten spis doma?" Nešťastný plukovník rozhodil rukama. "To nevím. Kamaráde, ti lumpové špióni vyšpiclují všechno." Přitom si vzpomněl na funkci podplukovníka Vrzala a upadl do rozpaků. "Totiž jsou to moc chytrí lidé," opravoval se chabě. "Ale já jsem to neřekl nikomu, čestné slovo. Jenže," dodal vítězně, "nikdo přece nemohl vědět, že jsem to dal do plechovky od makaronů." "A kdepak jste to dávali do té plechovky?" ptal se mimochodem podplukovník. "Tady, u toho stolu." "Kde přitom stála ta plechovka?" "Počkejme," vzpomínal plukovník. "Já jsem seděl tuhle a měl jsem tu plechovku před sebou." Podplukovník se opřel o stůl a díval se snivě do okna. V rosném úsvitu se naproti rýsovala šedá a červená vila.

"Kdopak tam bydlí?" ptal se unyle. Plukovník bouchl do stolu. "Hergot sakra, na to jsem nevzpomněl! Počkej, tam bydlí nějaký žid, ředitel banky nebo co. Ztracená věc, teď už do toho vidím! Vrzale, mně se zdá, že jsme na stopě!" "Já bych rád viděl tu spížku," řekl podplukovník vyhýbavě. "Tak pojď. Tudy, tudy," vedl ho plukovník horlivě.

"Jen ĉi tie. Sur la plej supra breto estis la skatolo. Maria," ekkriegis la kolonelo, "ne gapu ĉi tie! Iru en subtegmenton aŭ kelon!"

La vickolonelo surmetis gantojn kaj svingiĝis sur la fenestron, kiu estis iomete alte. "Elrompita per ĉizilo," li diris, rigardante la fenestron. "Lignotegaĵo de la fenestro estas ja el mola ligno; sinjoro kolonelo, tion fendos ĉiu bubo." "Damna afero," miris la kolonelo. "Damnindaj homoj farantaj tiel aĉajn fenestrojn!"

Ekstere antaŭ la krado atendis du soldatetoj. "Ĉu la armea polico?" demandis vickolonelo Vrzal. "Bone. Mi rigardos ankoraŭ de ekstere. Sinjoro kolonelo, mi devas konsili al vi, ke vi ĝis eventuala ordono ne foriru el la domo." "Memkomprene," konsentis la kolonelo. "Kaj kial fakte?" "Por ke vi estu je dispono, se eble - La du soldatoj kompreneble restos ĉi tie." La kolonelo eksnufis kaj ion glutis. "Mi komprenas. Ĉu vi volus iom da kafo? La edzino kuirus ĝin por vi." "Nun mankas tempo por tio," diris la vickolonelo lakone. "Pri la ŝtelita akto dume kompreneble diru al neniuj; krome ĝis ... ĝis oni venigos vin. Kaj ankoraŭ ion: al la servistino diru, ke tiu ŝtelisto ŝtelis iujn konservajojn, neniom pli." "Sed aŭdu," ekvokis la kolonelo malespere, "la akton vi tamen trovos, ĉu?" "Mi penas," diris la vickolonelo kaj deĵore kunklakis la kalkanojn.

Tiumatene sidis kolonelo Hampl kiel amaseto da malfeliĉo. Iun momenton li imagis al si, kiel venos du oficiroj por lin aresti; post tempeto li klopodis iel elpensi, kion faras nun vickolonelo Vrzal kaj kiel li movigas la tutan grandan kaj kaŝitan aparaton de la armea informservo. Li imagis al si alarmon ĉe la general-stabo kaj ĝemis. "Karĉjo," diris al li jam dudekfoje lia edzino (jam de longe pro singardemo ŝi kaŝis lian revolveron en la servistina kofro), "ĉu vi volus ion manĝi?" "Lasu min trankvila, sakre," bruskis la kolonelo. "Mi opinias, ke tion vidis tiu judo de kontraŭe." La edzino nur ekĝemis kaj iris en la kuirejon plori.

Tiam ektintegis sonorilo. La kolonelo leviĝis kaj rektiĝis por akcepti soldatsevere oficirojn, venantaj por lin aresti.

"Tady to je. Na tom nejvyšším regále byla ta krabice. Máry," zařval plukovník, "tady nemáte co koukat! Jděte na půdu nebo do sklepa!"

Podplukovník si oblékl rukavice a vyšvihl se na okno, které bylo poněkud vysoko. "Vypáčeno dlátem," řekl prohlížeje okno. "Okenní pažení je ovšem z měkkého dřeva; pane plukovníku, to rozštípne každý kluk." "Zatrápená věc," divil se plukovník. "Zatracení lidé, že dělají tak mizerná okna!"

Venku před mříží čekali dva vojáčekové. "To je vojenská policie?" ptal se podplukovník Vrzal. "To je dobře. Já se ještě podívám zvenčí. Pane plukovníku, musím ti poradit, abys do eventuálního rozkazu neodešel z domu." "To se rozumí," souhlasil plukovník. "A proč vlastně?" "Abys byl k dispozici, kdyby snad – Ti dva vojáci zůstanou ovšem tady." Plukovník zafuněl a něco spolkl. "Rozumím. Nechtěl bys trochu kafe? Žena by ti uvařila." "Teď na to není kdy," řekl podplukovník suše. "O tom ukradeném spise zatím ovšem nikomu neříkej; leda až... až tě zavolají. A ještě něco: služce řekni, že ten zloděj ukradl nějaké konzervy, nic víc." "Ale poslyš," zvolal plukovník zoufale, "ty přece ten spis najdeš, že?" "Budu hledět," pravil podplukovník a srazil služebně paty.

Toho rána seděl plukovník Hampl jako hromádka neštěstí. Chvilí si představoval, jak ho přijdou dva důstojníci zatknout; chvíli si hleděl nějak vymyslet, co asi dělá podplukovník Vrzal a jak uvádí v pohyb celý ten veliký a skrytý aparát vojenské informační služby. Představoval si poplach u generálního štábu a sténal. "Karlouši," říkala mu podvacáté jeho paní (už dávno z opatrnosti ukryla jeho revolver do služčína kufru), "nechtěl bys něco sníst?" "Dej mi pokoj, ksakru," utrhl se plukovník. "Já myslím, že to viděl ten žid naproti." Paní jen vzdychla a šla do kuchyně plakat.

Vtom zařinčel zvonek. Plukovník vstal a narovnal se, aby přijal s vojenskou přímostí důstojníky, kteří ho přicházejí zatknout.

(Kiuj ja ili estos? li distrite konsideris). Sed anstataŭ oficiroj eniris rufa hometo kun bulĉapelo enmane kaj ridvidigante siajn sciurajn dentojn al la kolonelo. "Mi petas, mi estas Piŝtora el polica komisarejo." "Kion vi volas?" abruptis la kolonelo kaj diskrete ŝanĝis atentopozon en malstreĉon. "Laŭdire oni priŝtelis vian manĝotenejon," rikanis sinjoro Piŝtora iel familiare. "Do mi estas jam ĉi tie."

"Kaj ĉu tio rilatas vin?" ekbojis la kolonelo. "Mi petas," radiis sinjoro Piŝtora, "ĉi tie estas nia distrikto. Via servistino diris matene ĉe bakisto, ke oni priŝtelis vian manĝotenejon, do mi diras, sinjoro komisaro, mi saltos tien, jes." "Ne penindas," rifuze grumblis la kolonelo. "Oni ŝtelis nur ... nur skatolon kun makaronioj. Tion afable lasu drivi." "Kiel stranga," opiniis sinjoro Piŝtora, "ke ili ne ŝtelis pli." "Ĝi estas ege stranga," diris amare la kolonelo. "Tamen tio vin ne rilatas." "Versimile iu ekmalhelpis ilin," ekradiis sinjoro Piŝtora en subita ilumino. "Do ĝojigis min, sinjoro," subitis la kolonelo. "Mi petas," diris sinjoro Piŝtora kun malfidema rideto, "unue mi devus rigardi la manĝotenejon." La kolonelo volis eksplodi, sed poste submetiĝis al sia mizero. "Iru do," li diris maleme kaj kondukis tiun hometon en la manĝotenejon.

Sinjoro Piŝtora entuziasme ĉirkaŭrigardis la mallarĝan kamereton. "Nu jes," li diris ĝojigite, "li elrompis la fenestron per ĉizilo; tio do estis Pepek aŭ Andrlík." "Kio, mi petas?" akre demandis la kolonelo. "Tion faris Pepek aŭ Andrlík; sed Pepek eble sidas. Se li elpremuse nur vitron, tio povus esti Dundr, Lojza, Novák, Hosička aŭ Kliment. Sed tio estos Andrlík." "Nur ke vi ne eraru," muĝis la kolonelo. "Ĉu estus ĉi tie iu nova por manĝotenejoj?" subite serioziĝis sinjoro Piŝtora. "Sed versimile ne. Nome Mertl ankaŭ faras la fenestrojn per rompilo, sed neniam li penetras en manĝotenejojn, neniam, sinjoro; tiu iras tra necesejo en loĝejon kaj prenas nur tolaĵon." Sinjoro Piŝtora vidigis la sciurajn dentojn. "Nu, mi ekrigardos ĉe Andrlík." "Ke mi transdonas al li saluton," murmuris la kolonelo.

(Kteŝipak to asi budou? uvažoval roztržitě.) Ale místo důstojníků vešel zrzavý človíček s tvrdáskem v ruce a vycenil na plukovníka veverčí zuby. "Prosím, já jsem Piŝtora z policejního komisařství." "Co chcete?" vyhrkl plukovník a nenápadně se přesunul z pozoru v pohov. "Prý vám tu vykradli špajz," zubil se pan Piŝtora s jakousi důvěrností. "Tak už jsem tady."

"A co vám je po tom?" vyštěkl plukovník. "Prosím," zářil pan Piŝtora, "tady to je náš rajón. Ona ta vaše služka říkala ráno u pekaře, že vám vykradli špajz, a tak já povídám, pane komisaři, já si tam zaskočím, že jo." "To nestojí za to," zavrčel odmítavě plukovník. "Ukradli jenom... jenom krabici s makaróny. Nechte to laskavě plavat." "To je divné," mínil pan Piŝtora, "že nemáklí víc." "Je to moc divné," řekl hořce plukovník. "Ale po tom vám nic není." "Asi je někdo vyrušil," zazářil pan Piŝtora v náhlém osvětlení. "Tak máúcta, pane," uťal plukovník. "Prosím," pravil pan Piŝtora s nedůvěřivým úsměvem, "to já bych se na ten špajz dřív musel podívat." Plukovník chtěl vybuchnout, ale pak se poddal své bídě. "Tak pojďte," řekl znechuceně a vedl toho človíčka do spíže.

Pan Piŝtora se nadšeně rozhlížel po úzké komůrce. "No jo," řekl potěšeně, "vypáčil okno dlátem; tak to byl Pepek nebo Andrlík." "Co prosím?" ptal se ostře plukovník. "To udělal Pepek nebo Andrlík; ale Pepek snad sedí. Kdyby vymáčkl jenom sklo, tak by to mohl být Dundr, Lojza, Novák, Hosička nebo Kliment. Ale tohle bude Andrlík." "Abyste se nemýlil," zahučel plukovník. "Že by tu byl někdo nový na špajzy?" zvažněl náhle pan Piŝtora. "To snad ne. Totiž on Mertl taky jde na okna páčidlem, ale nikdy nechodí na špajzy, nikdy, pane; ten jde skrz záchod do bytu a bere jen prádlo." Pan Piŝtora vycenil veverčí zuby. "No, já se mrknu k Andrlíkovi." "Že ho nechám pozdravovat," vrčel plukovník.

Estas nekredeble, li opiniis, estante denove lasita al siaj mornaj ideoj, kiel la polico estas malkapabla. Se almenaŭ oni serĉus fingrospurojn, aŭ piedspurojn - bone, en tio estas faka metodo; sed tiel idiote alpaŝi tion - Nu kiel la polico povus samkapabli kun la internacia spionado! Mi ŝatus scii, kion faras Vrzal.

La kolonelo ne venkis la tentadon kaj telefone vokis vickolonelon Vrzal; post duonhora furiozado fine li atingis komunikon. "Halo," li vokis miele, "jen Hampl. Mi petas vin, do kiel progresis - Mi scias, ke vi povas nenion diri sed nur mi - Mi scias, se vi nur afable dirus al mi, ĉu ĝi jam estas - Jesuomaria, dume ankoraŭ nenio? Mi scias, ke ĝi estas peza kazo, sed - Nur momenton, Vrzal, mi petas vin. Nur venis al mi ideo, ke el miaj rimedoj, ĉu vi komprenas, mi donos dek mil al tiu, kiu kaptos tiun ŝteliston. Mi ne havas pli, sed sciu, por tia servo - Mi scias, ke ne; sed nur private - Nu jes, tio estos mia privata afero, deĵore ĝi ne estas ebla. - Aŭ oni povas tion distribui inter civilaj detektivoj, ĉu? - Sed memkompreneble, kvazaŭ vi ne scias pri tio; sed se al tiuj homoj iel vi komprenigus, ke kolonelo Hampl promesis dek mil - Do bone, diru tion al via ĉefserĝento. Mi petas vin, amiko! - Pardonu do. Mi dankas vin."

Kolonelo Hampl iom malstreĉiĝis post tiu donacema decido; li havis impreson, ke nun li mem iel partoprenas la persekutadon de tiu damna ŝtelista spiono. Li kuŝiĝis sur sofo, ĉar li estis laca de la ekscitado kaj imagis, kiel cent, ducent, tricent viroj (ĉiuj estis rufaj kaj vidigis sciurajn dentojn kiel sinjoro Piŝtora) traserĉas trajnojn, haltigas aŭtojn sagantajn al limoj, atendas sian predon post stratangulo kaj subite ekpaŝas kun vortoj: "En nomo de la leĝo. Iru kun mi kaj ne faŭku." Poste li songis, ke li estas ekzamenata pri balistiko en militista akademio kaj peze anhelis kaj vekiĝis ŝvitanta.

Iu sonorigis. Kolonelo Hampl eksaltis kaj provis ordigi siajn pensojn. En pordo aperis la sciuraj dentoj de sinjoro Piŝtora. "Do jam mi estas ĉi tie," diris la sciuraj dentoj. "Mi petas, li estis tiu." "Kiu," klopodis kompreni la kolonelo.

To je neuvěřitelné, mýnil, když byl zase ponechán svým trudným myšlenkám, jak je tahle policie neschopná. Kdyby aspoň hledali otisky prstů nebo šlépěje – dobrá, v tom je odborná metoda; ale tak pitomě na to jít – Kdepak by se policie hrabala na mezinárodní špionáž! To bych rád věděl, co dělá Vrzal.

Plukovník neodolal tomu pokušení a zavolal telefonem podplukovníka Vrzala; po půlhodinovém zuření dostal konečně spojení. "Haló," volal medově, "tady Hampl. Prosím tě, tak jak daleko – Já vím, že nemůžeš nic říkat, ale já jen – Já vím, ale kdybys mně jen laskavě řekl, je-li to už – Ježíšmarjá, ještě pořád nic? – Já vím, že to je těžký případ, ale – Jen okamžik, Vrzale, prosím tě. Mě tak napadlo, že ze svých prostředků, rozumíš, dám deset tisíc tomu, kdo toho zloděje dopadne. Já víc nemám, ale to víš, za takovou službu – Já vím, že ne; ale já čistě soukromě – No ano, to bude má soukromá věc; služebně to nejde. – Nebo se to může rozdělit těm civilním detektivům, že? – Ale ovšem, ty o tom jako nevíš; ale kdybys těm lidem nějak naznačil, že plukovník Hampl slíbil deset tisíc – Tak dobře, tak ať to řekne tvůj strážmistr. Prosím tě, kamaráde! – Tedy promiň. Děkuju ti."

Plukovníku Hamplovi se poněkud ulevilo po tomto štědrém rozhodnutí; měl dojem, že teď aspoň má sám nějaký podíl na stíhání toho zatraceného zlodějského špióna. Lehl si na sofu, protože byl unaven tím rozčilováním, a maloval si, jak sto, dvě stě, tři sta mužů (všichni byli zrzaví a cenili veverčí zuby jako pan Pištora) prohlížejí vlaky, zastavují auta letící k hranicím, čekají na svou kořist za rohem ulice a náhle vykročí se slovy: "Ve jménu zákona. Pojďte se mnou a držte hubu." Pak se mu zdálo, že skládá zkoušku z balistiky na vojenské akademii, i hekal těžce a probudil se zpocen. Někdo zvonil. Plukovník Hampl vyskočil a pokoušel se srovnat své myšlenky. Ve dveřích se zjevily veverčí zuby pana Pištory. "Tak už jsem tady," řekly veverčí zuby. "Tak prosím, byl to on." "Kdo?" snažil se pochopit plukovník.

"Nu ja Andrlík," ekmiris sinjoro Pištora tiel, ke li ĉesis vidigi la dentojn. "Ja kiu alia? Pepek nome estas en Pankrác." "Sed kion vi havas konstante kun tiu Andrlík?" abruptis malpacience la kolonelo. Sinjoro Pištora elrulis siajn helajn okuletojn. "Li ŝtelis ja la makaroniojn el la manĝotenejo," li diris insiste. "Oni lin jam enkarcerigis en la komisarejo. Mi petas, sed mi venis demandi - Li, Andrlík, diras, ke en la ujo estis neniuj makaronioj, ke tie estis nur tia aktaĉo. Do ĉu ĝi estas vero."

"Homo," ekkriis la kolonelo senspire, "kie vi havas tiun aktaĉon?" "En poŝo," vidigis la dentojn sinjoro Pištora. "Kien nur mi tion -" li diris, palpante en la mohajra jako, " - ha. Ĉu via?" La kolonelo elŝiris el lia mano la altvaloran, ĉifitan akton numero 139/VII, fako C. El liaj okuloj verŝiĝis larmoj de malstreĉiĝo. "Hometo ora," li elspiris, "mi donus al vi por tio mi ne scias kion. Edzino, li ekkriegis, "venu ĉi tien. Jen sinjoro komisaro - sinjoro inspektoro hm -" "Agento Pištora," diris la vireto, montrante sian dentaron kun pleja plezuro. "Li jam trovis la ŝtelitan akton," laŭtis la kolonelo. "Iru, edzino, alportu glaseton kaj konjakon. Sinjoro Pištora, mi... vi eĉ ne scias kiel ... nu, por ke vi sciu ... Trinku, sinjoro Pištora."

"Ĝi ne estis ja malfacila," dentmontris sinjoro Pištora. "Vera poeziaĵo! Jes, kaj la ujo, moŝta sinjorino, estas en la komisarejo." "Diablo prenu la ujon," tondris feliĉege la kolonelo. "Sed kara sinjoro Pištora, kiel vi tiel rapide trovis tiun akton? Je la sano, sinjoro Pištora!" "Ĝi servu," diris sinjoro Pištora respekte. "Miadio, ĝi estas nenio malfacila. Kiam estas elrompita manĝotenejo, do ni iras al Andrlík aŭ Pepek, sed Pepek nun sidpasigas du monatojn en Pankrác. Kiam ĝi estas subtegmento, do ni havas Písecký, Tondera lamulo, Kaner, Zima kaj Houska." "Ej, ej," miris la kolonelo. "Aŭskultu, kaj kio, se ĝi estas ekzemple kazo de spionado? Prosit, sinjoro Pištora!" "Respektan dankon. - Spionadon, tion ni ne havas ĉe ni."

"No přece Andrlík," podivil se pan Pištora tak, že přestal cenit zuby. "Kdopak jiný? Pepek je totiž na Pankráci." "Ale co máte pořád s tím Andrlíkem?" utrl se netrpělivě plukovník. Pak Pištora vykulil svá světlá očka. "Ale přece on ukradl ty makaróny ze špajzu," pravil důtklivě. "Už ho zbalili na komisařství. Prosim, ale já jsem se přišel zeptat – On Andrlík říká, že prý v té pikslu žádné makaróny nebyly, že tam bylo jen takové lejštro. Tak jestli to je jako pravda."

"Člověče," vykřikl plukovník bez dechu, "kde máte to lejštro?" "V kapse," vycenil zuby pan Pištora. "Kampak jsem to –," pravil hrabaje se v listrovém sáčku, "– aha. Je to vaše?" Plukovník mu vytrhl z ruky drahocenný, pomačkaný spis číslo 139/VII, odd. C. Oči se mu zalily slzami úlevy. "Človíčku zlatý," vydechl, "já bych vám za to dal nevímco. Ženo," zařval, "pojd' sem. To je pan komisař – pan inspektor eh –" "Agent Pištora," řekl mužiček ukazuje svůj chrup co nejpotěšeněji. "Tak on už našel ten ukradený spis," hlaholil plukovník. "Jdi, ženo, přines skleničky a koňak. Pane Pištore, já bych... ani nevíte jak... totiž abyste věděl... Napijte se, pane Pištore."

"Vždyť to nic nebylo," zubil se pan Pištora. "Pane, ta píše! Jo, a ta piksla, milostpaní, je na komisařství." "Čert vem pikslu," burácel blaženě plukovník. "Ale drahý pane Pištore, jak jste tak rychle ten spis našel? Na zdraví, pane Pištore!" "Ať slouží," děl pan Pištora uctivě. "Božíčku, to nic není. Když je vylomený špajz, tak jdeme na Andrlíka nebo na Pepka, ale Pepek teď kroutí dva měsíce na Pankráci. Když je to půda, tak to máme Píseckýho, Tonderu chromáka, Kanera, Zimu a Housku." "Ale, ale," divil se plukovník. "Poslouchejte, a jakpak když je dejme tomu případ špionáže? Prosit, pane Pištore!" "Děkuju uctivě. – Jako špionáž, to my u nás nemáme."

Sed latunajn klinkojn, tio estas Ĉeněk kaj Pinkus, je kupraj dratoj estas nun nur unu, iu Toušek, kaj kiam tio estas biertuboj, do tiu devas esti Hanousek, Buchta aŭ Šlesinger. Sinjoro, ni iras laŭ certa spuro. Kaj kasrompulojn, tiujn ni havas el la tuta respubliko: Da ili estas - hik! da ili estas nun dudek sep, sed ses el ili sidas." "Ili meritas tion," deklaris la kolonelo sangavide. "Sinjoro Pištora, trinku!"

"Respektan dankon," diris sinjoro Pištora, "sed ne tro mi trinkas. Mi petas, sanon. Ili tiuj - hik! tiuj latronoj, ili estas neniuj inteligentularoj, sinjoro; ĉiu scias nur unu lertaĵon kaj tiun li faras, ĝis ni lin denove kaptas. Kiel tiu Andrlík. Ha, li diras, ekrimarkinte min, jen sinjoro Pištora pro la manĝotenejo. Sinjoro Pištora, tio ja ne valoras ion, ja mi ekkaptis nur aktaĉon en la ladskatolo. Ja mi devis elvaporigi, pli frue ol mi ion tuŝis. - Iru do, mi diras al li, ci idioto, por tio oni rekompencos cin minimume per unu jaro." "Jaron de karcerpuno?" opiniis kolonelo Hampl komplate. "Ĉu ne estas iom troe?" "Sed ĝi estas ja enrampo," vidigis la dentojn sinjoro Pištora. "Do mi dankas respektate, sinjoro; ankoraŭ mi estas enketonta unu montrofenestron, tiu estos Klečka aŭ Rudl. Kaj se vi ion bezonus, do demandu nur en la komisarejo. Sufiĉas diri sinjoro Pištora." "Mi petas vin, sinjoro," diris la kolonelo, "se vi eble - hm - por la servo. - Nome la aktaĉo estas ... nu ne iel tro, sed ... malvolonte mi ĝin perdus, sciante? Do se vi eble akceptus por la servo," li rapidis diri kaj enmanigis al sinjoro Pištora kvindek kronojn. Sinjoro Pištora pro surprizo kaj emocio serioziĝis. "Ja tio ne necesis," li diris, rapide enpoŝigante la manon kun la bankbileto. "Tio ja estis nenio - Do mi dankas respektate, sinjoro; kaj se vi foje denove bezonus -"

"Mi donis al li kvindek kronojn," diris sinjoro kolonelo Hampl digne al sia edzino. "Dudek kronoj por tia tulipo ankaŭ sufiĉus, sed -" Sinjoro kolonelo grandanime mangestis. "Nur ke la damna akto estas trovita."

Ale mosazné kliky, to je Ĉeněk a Pinkus, na měděné dráty je teď jenom jeden, nějaký Toušek, a když to jsou pивní trubky, tak to musí být Hanousek, Buchta nebo Šlesinger. Pane, to my jdeme najisto. A kasaře, ty máme z celé republiky. Je jich – hup!, je jich teď dvacet sedm, ale šest jich sedí." "Patří jim to," prohlásil plukovník krvelačně. "Pane Pištore, napijte se!"

"Děkuju uctivě," řekl pan Pištora, "ale já moc nepiju. Prosím, zdravíčko. Oni tihle – hup!, tihle gauneři, to není žádná inteligence, pane; každý umí jenom jeden kousek a ten dělá, dokud ho zase nechytne. Jako ten Andrlík. Aha, povídá, sotva mě zmerčil, to je pan Pištora skrz ten špajz. Pane Pištore, to přece nestojí za to, dyť sem popad jen lejtstro v pikslu. Dyť já sem se musel zdejchnout, dřív než sem něco namakal. – Tak pod', já mu povídám, ty troubo, vyfásneš za to nejmíň rok." "Rok vězení?" mínil plukovník Hampl soucitně. "Není to trochu moc?" "Ale vždyť je to vloupání," vycenil zuby pan Pištora. "Tak děkuju uctivě, pane; já mám ještě jednu výkladní skříň, to bude Klečka nebo Rudl. A kdybyste něco potřebovali, tak se jen zeptejte na komisařství. Stačí říct pan Pištora." "Prosím vás, pane," řekl plukovník, "kdybyste snad – hm – za tu službu – Totiž to lejtstro je... totiž nijak zvlášť, ale... já bych to nerad ztratil, víte? Tedy, kdybyste snad přijal za tu službu," pravil honem a strčil panu Pištorovi do ruky padesátikorunu. Pan Pištora překvapením a dojetím zvažněl. "Ale to nebylo třeba," řekl strkaje honem ruku s bankovkou do kapsy. "To přece nic nebylo – Tak já děkuju uctivě, pane; a kdybyste někdy zas potřebovali –"

"Dal jsem mu totiž padesát korun," řekl pan plukovník Hampl své ženě blahovlnně. "Dvacet korun by pro takového tulipána taky stačilo, ale –" Pan plukovník mávl velkomyslně rukou. "Jen když se ten zatracený spis našel."